

பாவலர்
தெ.அ.துரையப்பாபிள்ளை
நினைவுப்பேருரை 2012

ஆசிரியத்துவம்:
வித்தொன்றை விருட்சமாக்க.....

“எங்கள் திறன் உலகை மாற்றியமைப்பதில்லை
தங்கியிருக்கிறது.
எங்களை நாங்கள் மாற்றியமைப்பதில்தான்
தங்கியிருக்கிறது.
நாங்கள் உலகில் அடையவிரும்பும்
மாற்றத்தை முதலில் நாங்களே அடைய வேண்டும்.”

-மகாத்மா காந்தி-

திருமதி வானதி காண்பென்
பிரதம செயற்றிட்ட அதிகாரி
தேசிய கல்வி நிறுவகம்

மகாஜனக்கல்லூரி
தெல்லிப்பழை
24.06.2012

அந்திமகம்

என்னை இந்நிலைக்கு உயர்த்திவிட்ட எனதருமைப் பெற்றோரையும் எனை நானறிய நெறிப்படுத்திய மதிப்புக்குரிய ஆசான்களையும் இங்கு கோயில்கொண்டிருக்கும் சிவகாமி சமேத ஆனந்த நடராஜப் பெருமானின் பாதாரவிந்தங்களையும் வணங்கி இன்றைய எனது உரையை ஆரம்பிக்கின்றேன்.

பெருமதிப்பிற்குரிய அதிபர் அவர்களே, மகாஜன ஆசிரிய உலகின் ஜாம்பவானாகத் திகழ்ந்து, ஆசிரியப்பணிக்கு முன் மாதிரியாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பிரதம விருந்தினர் அவர்களே, ஆசிரியர்களே, மாணவச்செல்வங்களே, பெற்றோர்களே, மகாஜனங்களே உங்கள் அனைவருக்கும் எனது பணிவன்பான வணக்கங்கள். கிடைத்தற்கரிய இப்பொன்னான வாய்ப்பை எனக்களித்து என்னை கெளரவப்படுத்திய மகாஜனக்குடும்பத்தினர் என்றும் என் நன்றிக்குரியவர்கள்.

“தீரமுற்றுத் திருவடைந்த தெய்வத்துரை யப்பரது
தீர்க்கமான தியானமதில் தேறிவந்த மாஜனா”

மீண்டும் ஒரு பொற்காலத்தை நோக்கி அடியெடுத்து வைக்கத் தொடங்கியுள்ள தருணம் இது. எமது கல்லூரி நூற்றாண்டை நிறைவு செய்துள்ள இத் தருணத்தில், கடந்த நூற்றாண்டு தந்த வரலாற்றையும் அதனுடே பெற்றுக் கொண்ட படிப்பினைகளையும் உள்ளிறுத்தி ‘மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்குடன்’ மகாஜனா எழுச்சியை நோக்கிய பாதையில் தடம்பதிக்க அனைவரும் முழுமுச்சுடன் ஓரணியில் திரள் வேண்டியுள்ளது. பாவலர் பெருமகனின் சாதனைகளையும்

வேதனைகளையும் நாம் ஒவ்வொருவரும் நன்கறிவோம். அர்ப்பணிப்புமிக்க, அளப்பரிய, அவரது பணிக்குத் தலை வணங்கும் ஒவ்வொரு மகனும் அவருக்கு பாடசாலைக்கு செய்யவேண்டிய நன்றிக்கடன் ஒன்றுள்ளது. அப்பெருமகனின் முயற்சியின் அறுவடையை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் நாம், எம்வசமுள்ள நல்வித்துக்களை இம் மண் மீது தூவ வேண்டும். மண்ணை வளப்படுத்த வேண்டும். பயிர்களைச் சிறந்த முறையில் பாதுகாத்துப் பராமரிக்க வேண்டும். நல் அறுவடையைச் சமூகம் நுகர வழிவகை செய்ய வேண்டும்.

கடந்த மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக நாம் முகங் கொடுக்க நேரிட்ட யுத்தத்தின் வடுக்கள் இன்றும் கூட எமது சமுகத்தின் இயங்கியலுக்கான தடைகளாக மேலோங்கியுள்ளன. குறிப்பாக வடமாநில மக்களின் சொத்தான கல்வித் தரம் மிகவும் பின்னடைந்துள்ளதை வெளிப்படையானது. வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைகளுக்குள் நின்று எமது சந்ததியினரை எதிர்கால சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்க வல்லவர்களாக உருவாக்க வேண்டிய நிலையில் நாம் இருக்கின்றோம்.

எனவே எமது வரையறைக்குட்பட்ட பாடசாலை கற்றல் - கற்பித்தல் பணிகள் மீதான ஆழமான ‘சுயபிரதிபலித்தல்’ (Self reflection) அவசியமான ஒன்றாகின்றது. கற்றல் - கற்பித்தல் செயற் பாடுகளின் ஆதார சுருதிகளாகத் திகழும் ஆசிரியர்களுடனான எனது ஊடாட்டமே இன்றைய எனது பேச்கக்கான மையப்பொருளைத் தீர்மானித்தது எனலாம். ஆசிரியத்துவம் என்பது அறிவை வளர்ப்பது அல்லது தினிப்பது என்பதற்கும் அப்பால் மாணவர்களின் உணர்வுடன் ஊடாடுவதற்குத்

தேவையான இயல்புகளை உள்ளடக்கியது. எனது இன்றைய பேச்சு வெறும் அறிவுரை சார்ந்ததல்ல. பல்வேறு வழிகளில் தேடிப் பெற்ற சில சிந்தனை, கருத்துத் துளிகள் உங்கள் முன் வைக்கப் படுகின்றன. அவை ஒவ்வொன்றின் மீதான சுயபிரதி பலித்தல் மட்டுமே உங்களிடம் வேண்டப்படுவது.

பாடசாலைக் கல்வியும் சவால்களும்

மனிதவள் விருத்திக்கு முதன்மையானது கல்வி. பாடசாலை களினுாடாக முறைசார்கல்வி வழங்கப்படுகிறது. மாணவர் களின் அறிவு, திறன் மனப்பாங்கு மற்றும் இயலாவுக்களை மேம் படுத்தும் செயன் முறையை உள்ளடக்கியதாகப் பாடசாலைக் கல்வி அமைய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. நாட்டின் அபிவிருத்தி என்பது கல்வி விருத்தியில் தங்கியுள்ளமையை உணர்ந்து செயற்பட்ட இலவசக்கல்வியின் தந்தை கலாநிதி C. W. W. கன்னங்கரா அவர்களின் உழைப்பின் பயன் இற்றைவரை அனைவராலும் நுகரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. சமூகத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்றுத்தக்க வகையிலான சந்ததியினரை உருவாக்குவதில் பாடசாலைக்கு நிகராக எந்தவொரு நிறுவனமும் செயற்பட்டுவிட முடியாதென்ற உண்மை நம்மனைவராலும் உணரப்பட்ட ஒன்று.

இருந்தபொழுதிலும் கல்வியுலகில் பாடசாலைகளின் பண்புத் தரம் குறித்து மகிழ்ச்சியடையக்கூடியதாக இருக்கின்றதா என்பது இன்று பொதுவாக எழுப்பப்படும் வினா கல்வி, உயர்கல்வி கற்று வெளியேறும் மாணவர்களின் சமூக சிந்தனை, அக்கறை, திறன்கள் திருப்தியடையத்தக்கனவாக உள்ளனவா? எங்கு, எதில், எப்படித் தவறு ஏற்பட்டுள்ளது? கல்விக் கொள்கை, கலைத்திட்ட

அமுலாக்கல், ஆசிரியர் பயிற்சி நியமனம், பரீட்சை இவை ஒவ்வொன்றும் எதுவித பக்கச்சார்பற்ற மீள்நோக்குக்கு உட்படுத் தப்பட வேண்டியது அவசியம். இது தேசிய மட்டத்தில் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டிய விடயம்.

மறுபறும், இன்று கல்வித் தளம் விரிவடைந்து செல்கிறது. எல்லோர்க்கும் கல்வி (Education for all) வாழ்நாட்கல்வி Life long Education) என்று விரிந்து பரந்து செல்லும் கல்வியால் சமூகத்தில் கற்றவர்கள் தொகை அதிகரிக்கின்றது. அதே வேளை முன்னெப்போதும் இல்லாதவாறு குற்றச்செயல்கள் மலிந்து போயுள்ளன. களவு, கொலை, கொள்ளள, சிறுவர் துஷ்பிரயோகம், போதைப் பொருட்பாவனை என்று சமூகப் பிறழ்வுகள் எமது நாட்டின் கல்வி மீதான ஜயப்பாட்டை, நம்பிக்கையற்ற தன்மையைத் தோற்றுவித்துவிடுமோ என்று என்னத் தோன்றுகிறது.

கல்வியின் மீதான ஒட்டுமொத்த தேசிய நோக்கிலிருந்து வடபுலத்திற்கான நோக்கு சற்று வேறுபட்டது. நாவலர் பெருமானின் கல்விச் சிந்தனையில் ஊறித் திளைத்து வளர்ந் தெழுந்த எமது சமூக, கலாசார, பாரம்பரியங்கள் இன்று திட்டமிட்டுச் சிதைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. எமது சமூகத்தின் இருப்பையே உறுதிசெய்ய இயலாத நிலையில் நாம் இருக்கின்றோம். சுருங்கக் கூறின், தமிழர் நாம், கல்வியின் அகவயமான தாக்கங்களுக்கும் புறவயமான தாக்கங்களுக்கும் ஈடுகொடுத்து எமக்கேயுரிய தனித்துவ அடையாளங்களை நிலைநிறுத்துவதற்குப் போராட வேண்டியுள்ளது.

பாடசாலைக் கல்வி என்பது இன்று மிகப் பல

சவால்களுக்கு மத்தியில் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகவே உள்ளது. பாடசாலையின் ஒட்டுமொத்தச் செயற்பாடும் பரீட்சைப் பெறுபேறு என்ற ஒன்றையே இலக்காகக் கொண்டுள்ளமை ஆரோக்கிய மானதல்ல. பரீட்சைக்கு மாணவரைத் தயார்ப்படுத்துவதற்கு சகல தந்திரோபாயங்களையும் பாடசாலை முதல் பெற்றோர் வரை மாணவர் மீது திணிப்பது, எதிர்காலத்தில் குறுகிய சுயநல் நோக்குடைய சமூகத்தினரை உருவாக்குவதாகவே அமையப் போகிறது. ஆசிரியர்களினதும், பெற்றோர்களினதும், மாணவர் களினதும் உள்ளங்களில் காணப்படும் பரீட்சை மனநிலையின் விளைவாக பாடசாலைக் கற்பித்தலோடு தனியார் வகுப்பு முறைமை ஒன்றும் கல்வியுலகின் சவாலாக விளங்க ஆரம் பித்ததை, 1943 இல் வெளிவந்த ‘கல்வி விசேட செயற்குழு’ வின் அறிக்கை கூட்டிக் காட்டியுள்ளது.

“கல்வியின் நியமமான நோக்கம் பெளதிக, பண்பாட்டு விடயப் பரப்பில் வாழ்க்கையை இசைவுபடுத்திக் கொள்வது” என்பதை வலியுறுத்திய கலாநிதி C. W. W. கண்ணங்கர

“பரீட்சைகளுக்காகப் பிள்ளைகளைப் பயிற்றுவித்தல் என்பது கல்வியை மறுதலித்தலாக அமையும்” என்றும்

“கல்வி வழங்கும் நோக்கத்திலிருந்து அப்புறப்பட்டு, பிள்ளை களுக்கு மேலதிகமாக பயிற்றும் நிறுவனங்கள் செழித்தோங்கி யுள்ளன. அம்மாணவர்கள் விளாக்களுக்கு விடையளிப்பதில் சூர்கள்; எனினும் அவ்விடைகள் பற்றி விளா எழுப்ப வல்லவர்கள் அல்ல”

என்றும் கூறியிருப்பது அலட்சியப்படுத்தத்தக்க வார்த்தைகள் அல்ல.

ஆசிரியர் வகிபங்கு

ஆசிரியர்கள் ஒரு தொழில் செய்பவர்கள் என்ற நோக்கில் மட்டுமன்றி சமூக மாற்றச் செயற்பாடுகளால் முதன்மையானவர்கள் என்ற புரிதல் எமது நாட்டைப் பொறுத்தவரை இன்னும் ஆழப் படுத்தப்பட வேண்டும்.

கல்வி என்பது அறிவை மட்டும் வளர்ப்பதல்ல. அதற்குமப்பால் மனிதனது ஆளுமைவிருத்திச் செயற்பாடுகளுக்கு உறுதுணையானவற்றைப் பிள்ளையினிடத்தே விடைப்பது. ஆசிரியப் பணியின் கடினத்தை ஆசிரியரே அறிவார். மாறி வரும் உலகின் போக்கிற்கும் மனிதகுல சவால்களுக்கும் இடையில் தனியாள் வேறுபாடுகளை இனங்கண்டு, அவரவர் மட்டங்களுக்கேற்ப தன்னையும் மாற்றி, மாறுதல்களுக்கு முகங்கொடுத்து, உணர்வுகளுடன் ஊடாடும் பணியைச் செவ்வனே நிறைவேற்றுவ தென்பது மிக மிகச் சிக்கலானது.

சிக்கலான பணியென்றாலும் மற்றைய எந்தத்தொழிலுக்கும் இல்லாத மகத்துவம் இப்பணிக்கு உண்டு. தனது பணியின் அறுவடையை அக்கணமே மட்டுமல்ல வாழ்நாட்பூராவும் நுகர்ந்து அனுபவித்து மகிழ்வதற்குரிய பேறு ஆசிரியப்பணிக்கே உரித்தானது.

தனது வகிபாகம் பற்றிய கோட்பாட்டறிவு ஆசிரியருக்கு இன்றியமையாதது. பள்ளிக்கு வரும் பிள்ளை ஒரு மொட்டு. அது மலர்ந்து மனம் பரம்பச் செய்வதற்கு உடன்பாடான மனப்பாங்குள்ள ஆசிரியரால் மட்டுமே இயலும்.

“உங்கள் அன்பை அவர்களுக்கு வழங்கலாம். எனினும், உங்கள் எண்ணங்களை அவர்களுக்கு வழங்கமுடியாது.

காரணம்,

அவர்களுக்கு அவர்களது எண்ணங்கள் இருப்பதே!.

அவர்களது உடல் உங்களது வீட்டில் இருக்கிறது.

எனினும்,

அவர்களது ஆன்மாக்கள் அங்கு கிடையாது.

அவர்களது ஆன்மாக்கள் ‘நாளை’ எனும் வானில் உள்ளன.

இருப்பினும்,

உங்களுக்கு களவிலும் கூட அங்கு செல்ல முடியாது.

நீங்கள் அவர்களைப் போன்றவர்களாக முயற்சிக்கலாம்.

எனினும்,

அவர்களை உங்களைப்போன்றவர்களாக்கமுயற்சிக்காதீர்கள்.

காரணம்,

வாழ்க்கை பின்னோக்கிச் செல்லமாட்டாது.

நேற்றைய பொழுது தரித்து நிற்கவும் மாட்டாது”

- கலீல் கிப்ரான்

தமிழில் எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

இன்று, பிள்ளைகள் ஆசிரியரை விளங்கிக் கொள்ளும் திறனையும் கணிப்பீடு செய்யும் திறனையும் கொண்டுள்ளனர். பிள்ளைகள் மீது அன்பு செலுத்துவது, அவர்களை மதிப்பது, அவர்களை நம்புவதன் ஊடாக பிள்ளைகளின் உள்ளங்களில் ஆசிரியர்கள் கௌரவமான இடத்தினைப் பிடித்துவிட முடியும் என்கிறார் பேட்ரன்ட் ரஸல்.

கற்றல் சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்குபவராக

மாணவர்கள் வெற்றுப்பாத்திரம் போன்றவர்கள் என்றும் ஆசிரியர்கள் தமது அறிவால் அவற்றை நிரப்புவார்கள் என்றும் ஒரு காலத்தில் நம்பப்பட்டது. மாணவர் தமது அனுபவங்களின் மூலம்

புதுப்புது அர்த்தங்களைக் கட்டி எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும், அதற்குப் பொருத்தமான கற்றல் வாய்ப்புகளை மாணவர்களது சூழலில் உருவாக்கிக் கொடுப்பதே ஆசிரியரின் வகிபங்கு எனும் கட்டுருவாக்க (Constructivist) கருத்துநிலை இன்று வலுப்பெற்றுள்ளது. மாணவரின் இயலாவை விருத்தி (Capacity development) செய்யும் ஆற்றல் ஒவ்வொரு ஆசிரியரிடத்தும் இருக்க வேண்டிய அடிப்படையான, அத்தியாவசியப் பண்பாகும்.

அரவிந்தரின் கல்விச் சிந்தனையிலிருந்து சிலவரிகள்....

“அறிவாளியான ஆசிரியன் தன் ணையும் தனது கருத்துக்களையும் மாணவன் பணிந்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தமாட்டான். நிச்சயமான பயனுள்ள ஆக்கழிர்வமான சிந்தனைகளை அவன் விதைகளைப்போலத் தூவுவான். அந்த விதைகள் மாணவனின் உள்ளே தெய்வ அருளால் பேணப்பட்டு வளரும்.

நல்ல ஆசிரியன் கற்பிப்பதை விட ஒரு விழிப்பை ஏற்படுத்தவே விரும்புவான். மாணவனின் இயல்திறன்கள் வளர வேண்டுமென்பதே அவனது இலக்கு.”

(அகவிழி ஆகஸ்ட் 2004)

“ஆயிஷா” - இரா. நடராஜன் என்பவரால் எழுதப்பட்ட படைப்பு. ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் வாசித்திருக்க வேண்டியது. அது இன்றைய கல்விமுறையின் மீது பல்வேறு கேள்விகளை எழுப்பியும் மாற்றத்துக்காக செயற்படவும் தூண்டிய மிக அருமையான படைப்பு. அதிலிருந்து ஒருபகுதி,

“ஆயிஷாவின் உறவில் தான் நான் உணர ஆரம்பித்தேன். எவ்வளவு விஞ்ஞானமற்ற முறையில் நாம் நம் குழந்தைகளுக்கு விஞ்ஞானம் போதிக்கின்றோம் என்று. நாம் எங்கே குழந்தைகளுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தை உணர்ந்து கேள்வி கேட்க அவகாசம் தருகிறோம்? அவர்கள் கேட்கத் தொடங்கும் முன்னரே நாமாக முன் தயாரிக்கப்பட்ட கேள்விகளால் அவர்களை முழுகடித்துவிடுகிறோம். அறிவும் வளருவதில்லை. பள்ளியில் ஆசிரியர்கள் அதிகம் சொல்வது எதை? கைகட்டு, வாயைப் பொத்து”

(அகவிழி ஆகஸ்ட் 2007)

அறிவை நானும் புதுப்பிப்பவராக

ஆசிரியர் தினமும் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்ள வேண்டும். உலகளாவிய ரீதியில் ஏற்படும் சிந்தனை மாற்றங்களையும் அறிவுத்துறையில் ஏற்படும் புதிய வளர்ச்சிப் போக்குகளையும் பாய்ச்சல்களையும் கல்வித்துறையில் ஏற்படும் புதிய விருத்தி களையும் புரிந்து கொண்டு அவற்றை உள்வாங்கி தன்னை ஒவ்வொரு கணமும் புதுப்பித்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஆசிரியருக்குண்டு. அத்துடன் தனது மனப்பாங்கு விருத்தியின்பால் அக்கறை செலுத்தவும் வேண்டும். ஆசிரியர் வகிபாகம் ஒளிபெறத்தக்க வகையில் தனது ஆளுமை விருத்தியிலும் கவனம் கொள்ள வேண்டும்.

ஆசிரியர் எந்தப் பாடத்தைக் கற்பிப்பவராக இருந்தாலும் கலை இலக்கியங்களின் ஊடாக ஒளியூட்டம் பெற்று பிள்ளைகளின் நயப் பாற்றலையும் சிந்தனையாற்றலையும் கற்பனைத் திறனையும்

போசிக்க வேண்டும். கற்பித்தலில் உச்ச உளத்திருப்தி பெற இது வழிசெய்யும். “மனவெழுச்சிகளுக்கு அடிமைப்பட்டு, பிள்ளைகளை ஏசுதல், அடித்தல், இழிவு செய்தல் போன்றவை மூலம் உண்மையில் இன்றைய ஆசிரியர்கள் தமது ஆளுமையை அழித்துக் கொள்ளும் நிலை கவலைக்குரியது” என்கிறார் சரத் விஜேகுரிய (சிரேஷ்ட விரிவுவரையாளர் - சிங்களமொழி கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்) “ஆசிரியர் வகிபாகம் - ஓர் அறிமுகம்” என்ற நூலில்.

முன்மாதிரியானவராக

“மனித சமூகத்தின் மேம்பாடு சீர்கேடு தொடர்பான பொறுப்பின் பிரதானமான பகுதி ஆசிரியரையே சாரும்” என்பதை “நான் நன்கு விளங்கி வைத்துள்ளேன்” என்று கூறும் வண. தலைலாமா தொடர்ந்து மேல்வருமாறு கூறுகிறார்.

“நீங்கள் ஓர் ஆசிரியரானால், அறிவை வழங்கி வருவது மட்டும் போதுமாகாது. மாணவரது உள்ளங்களில் அடிப்படையான மனிதப் பெறுமானங்களாகிய கருணை, அன்பு, பரிவுணர்வு, அடக்கம் போன்ற பண்புகள் மலர வகை செய்தல் வேண்டும். அதனை பாரம்பரியமான அல்லது சமயம் சார்ந்த அறநெறிக் கோவைகளுக்கு மாத்திரம் வரையறைப்படுத்தி விடலாகாது. இப்பண்புகள் உலகில் அவர்களின் இருப்புக்கும் வாழ்க்கைக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் இன்றியமை யாதவை என்பதை அவர்களுக்குக் கற்பியுங்கள்.

எந்தவொரு முரண்பாட்டையும் அஹிம்சை வழியில் கலந் துரையாடித் தீர்த்துக் கொள்ளத்தக்க விதத்தை அவர்களுக்கு கற்பியுங்கள். இனக்கப்பாட்டை எட்ட முடியாத யாதேனும்

நிலைமை எதிர்நோக்கப்படுமானால் மற்றவர்து எண்ணம் தொடர்பாக, கவனஞ் செலுத்தத்தக்க வகையில் உங்களது மாணவர்களது உள்ளங்களைப் பண்படுத்தித் தயார்ப் படுத்துங்கள். பிரச்சினைகளை குறுகிய வகையில் நோக்கா திருக்குமாறும் தம்மைப் பற்றி மாத்திரம் சிந்தித்துச் செயற்பட வேண்டாமெனவும், தமது சமூகம், தமது நாடு, தமது இனம் பற்றி மாத்திரமன்றி முழு மனித வர்க்கம் பற்றியும் கவனம் செலுத்துமாறும் அவர்களுக்குக் கற்பியுங்கள். மேலும், அவர்கள் அனைவரும் சம உரிமைகளைக் கொண்டவர்கள் என்பதை அவர்களது உள்ளங்களில் ஊடுருவச் செய்யுங்கள். அவர்கள் அனைவரதும் தேவைகள் சமமானவை என்பதையும் உங்களது மாணவர்கள் விளங்கிக் கொள்வது அவசியமாகும்.

சொற்களால் கூறி விட்டோமே என்று நீங்கள் திருப்திப் பட்டுவிட முடியாது. கூடவே, முன்மாதிரியாக அமைவதும் அவசியமாகும். அவ்வாறாயின் மட்டுமே அவர்கள் நீங்கள் கற்பிப்பவற்றை அவர்களது உள்ளங்களில் நன்றாகப் பதித்துக் கொள்வார்கள்.”

‘ஹர்தயங்கம் உபதேஸ்’ - (உள்ப்பூர்வமான ஆலோசனைகள்)

‘பொற்காலத்து மகாஜனாவின் ஆசிரியர் - மாணவர் உறவு’ என்ற கட்டுரையில் எமது பாடசாலையின் பழைய மாணவியும் நாடறிந்த பிரபல எழுத்தாளருமான திருமதி கோகிலா மகேந்திரன் அவர்கள் தனது ஆசிரியர்களுடனான மாணவப் பருவத்து அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துள்ளார்.

“பொதுவாக மகாஜனாக் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் எப்போதும்

கற்றல் - கற்பித்தல் செயற்பாடுகளுக்கு மிக ஆயத்தமாக வந்தனர். “நேற்று நான், எந்த வசனத்தை இறுதியாகச் சொன்னேன்” என்பது திரு. ச. பொ. கனகசபாபதி அவர்களுக்குச் செம்மையாக நினைவிருக்கும். இரவு பத்து, பத்தரை மனிவரை கண்விழித்துத் தமது பாடங்களை ஆயத்த மாக்கி வரும் வழக்கம் ‘பார்’ மாஸ்டரிடம் இருந்தது. கிழமைக்குக்கிழமை தவறாது அச்சடிக்கப் பட்ட பயிற்சிக் கணக்குகளைத் தந்து எம்மைக் கொண்டு செய்வித்துத் திருத்தம் வழக்கம் திரு. த. பூ. முருகையா அவர்களிடம் இருந்தது. இந்த நடத்தை மாணவர்களுக்கு ஆசிரியரிடம் நம்பிக்கை ஏற்படுவதை இலகுபடுத்தியது.”

மேலும், தான் கல்வி கற்ற காலத்தில் மாணவரின் சுய கணிப்பு (Self Esteem) உயர்வாகக் காணப்பட்டதால் ஆக்ரோஷ உணர்வுகளோ வன்முறைச் செயற்பாடுகளோ மிகக் குறைவாகவே இருந்தது என்றும்,

தங்களிடம் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் வளர்த்தெடுத்த இறை நம்பிக்கையும் சுயநம்பிக்கையும் மிக முக்கியமானவை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனித்தற்குரியது.

அறிவுக்கு அப்பாலான உலகைக் காண வைப்பவராக

பெளதிக, பண்பாட்டு விடயப்பறப்பில் வாழ்க்கையை இசைவுபடுத்திக் கொள்வதற்குப் புத்தகப் படிப்பு மட்டும் போதாது. மாணவரிடத்தில் (1) உளக்கட்டுப்பாடு (2) நடத்தை மேம்பாடு உட்பட பண்பாட்டுக் கட்டுப்பாடு (3) வினைத்திறமை இவற்றை வளர்ப்பதற்கான குழலை பாடசாலை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

1958 இல் நிறுவியவர் நினைவுப் பேருரை நிகழ்த்திய பேரரவிஞர் திரு. சு. நடேசன் (முன்னாள் அமைச்சர் 1952-1956) தனதுரையில் குறிப்பிட்டிருந்த முக்கிய கருத்தொன்றை ஈண்டு நினைவுகர விரும்புகிறேன்.

“இப்புத்தகப் படிப்பிற்கு மேலுள்ள கல்விதான் எமக்கு வேண்டும். அக்கல்வியை மாணவர் அறியும் வகையில் ஆசிரியர்கள் வற்புறுத்த வேண்டும். எது வந்து நேரடினும் தளராத சிந்தையுடனிருக்கப் பழக வேண்டும். புத்தகப் படிப்பு இத்தகைய பண்பாட்டை எமக்குத் தரமாட்டாது. புத்தகப் படிப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட கல்வி ஒன்று இருக்கின்றது. இதுதான் எங்களுடைய வாழ்விலே கிட்டக்கூடிய உண்மையான பரிசு. இதனை ஆசிரியர்கள் இனி வரப்போகின்ற சந்ததியினருக்கு வற்புறுத்திக் கூறவேண்டும்.”

ஆபிரகாம் விங்கனால் அவரின் மகன் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்த பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியருக்கு எழுதப்பட்ட கடிதத்திலிருந்து சில வரிகள் உங்கள் ஆழ்சிந்தனைக்கு.....

“உங்களால் முடிந்தால் ஒரு டொலர் சம்பாதிப்பது ஐந்து டொலர்களைக் கண்டெடுப்பதை விட மிகவும் பெறுமதியானது. என்று அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள்..... தோல்வியை ஏற்றுக் கொள்ளவும், அதேபோல வெற்றியை நிதானமாக அனுபவிக்கவும் அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள். பொறாமை யிலிருந்து விலக்கி அவனை வழிநடத்துங்கள் அமைதியான சிரிப்பின் இரகசியத்தை அவனுக்குக் கற்றுக்கொடுங்கள்.

உங்களால் முடிந்தால், நூல்களின் அதிசயங்களை

அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள்..... ஆனாலும் ஆகாயத்துப் பறவைகள், பகல்நேரத் தேவீக்கள், மற்றும் பச்சை மலைச் சாரல், பூக்கள் போன்ற சர்வகால மர்மங்களை ஆழமாகச் சிந்திக்கத் தேவையான நேரத்தையும் அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள்.

பாடசாலையில் தோல்வியைத் தழுவவது ஏமாற்றுவதை விட மிகவும் மேன்மையானது என்று அவனுக்குப் போதியுங்கள்..... மற்றவர்கள் அது தவறு என்று சொன்னாலும் கூட, அவனது சொந்தக் கருத்துகளில் நம்பிக்கை வைக்கக் கற்றுக் கொடுங்கள்.

எல்லோருடைய கருத்துக்களையும் செவிமடுக்க அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள்..... ஆயினும் அவை யாவற்றையும் உண்மை என்ற தட்டிலிட்டு அதனுடாக வரும் நல்லவற்றை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளக் கற்றுக் கொடுங்கள்.

உங்களால் முடிந்தால் அவன் சோகத்தில் இருக்கும்போது எப்படிச் சிரிப்பது என்பதைக் கற்றுக்கொடுங்கள்... கண்ணீரில் வெட்கமில்லை என்பதை அவனுக்குக் கற்றுக்கொடுங்கள்...

அவனைப் பட்சமாக நடத்தவும், ஆனால் அவனை அரவணைக்க வேண்டாம். ஏனெனில் நெருப்பின் சோதனை தான் இருப்பை தரமாக்குகின்றது.

தன்மீது உன்னதமான நம்பிக்கை வைக்க அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள். அப்பொழுதுதான் மனித இனத்தின் மீது அவன் அப்போதும் உன்னதமான நம்பிக்கை கொண்டிருப்பான்.”

விபாஷா ஜாலை 2002

தொகுப்புரை

கல்விக்கலைகள் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை அவர்களா சைவத்தமிழ்ப்பிள்ளைகளுக்கு என்று உருவாக்கப்பட்ட எமது கல்லூரியின் உயர் இலக்கு “உனை நீ அறி”ய வைப்பதாகும். ஆழமான உள்ளார்ந்த தத்துவச் செறிவுடைய இந்த மணிவாசகத்தை நாம் ஆத்மார்த்தமாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நம் மாணவச் செல்வங்களுக்குப் புரிய வைக்க வேண்டும். மாபெரும் சக்தி வாய்ந்த இந்த வாசகம் நம் உயிரிலும் உதிரத்திலும் ஒன்றிக்க வேண்டும்.

அன்புக்குரிய ஆசிரியர்களே!

பாடசாலை மீதான நம்பகத்தன்மையை, விசுவாசத்தை மாணவரிடத்தில் வளர்க்கவல்ல சக்தி உங்களிடம் மட்டுமே இருக்கின்றது. பாடசாலையில் பயிலும் அத்தனை பேரையும் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுப்பிவிட முடியாது. ஆனால் அனைவரையும் சமூக இயை பாக்கமடையச் செய்யும், வித்தொன்றை விருட்சமாக்கும் வலு இன்னமும் ஆசிரியரிடத்தே தான் உண்டு.

எனவே மதிப்பார்ந்த ஆசிரியர்களே!

ஆசிரியப் பணியை நேசிக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். மாணவர் மீது தூய்மையான அன்பு வையுங்கள். அவர்களை நம்புங்கள்; மதியுங்கள். கற்றல் சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுங்கள். எதனையும் தனது அனுபவத்துடன் பொருத்திப் பிரதிபலித்து(reflect) பார்ப்பதற்குப் பழக்குங்கள். வாழ்க்கையை வாழ்வதற்குக் கற்றுத் தாருங்கள்.

சரத் விஜேகுரிய அவர்களின்,
‘தருவண்ட கஹன் எபா’ - ‘பிள்ளைகளுக்கு அடிக்க வேண்டாம்’
என்ற நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு மேற் கோருடன் உரையை
நிறைவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

“ஆசிரியரது வகிபாகத்தின் நீள அகலங்களை வியாபகத்தை
அளப்பது யார்? அவரது பெறுமானங்களைத் தீர்மானிப்பது யார்?
அவருக்குப் பெறுமானம் கிடையாது என முடிவு செய்பவர் யார்?
நிச்சயமாக மாணவ மாணவியர் தான்!..... மாறாக, கல்வி அமைச்சு
அல்ல! அதனை நன்கு விளங்கி யிருந்த விளங்கியுள்ள ஆசிரிய
ஆசிரியைகள் ஒவ்வொரு வரும் தமது வாண்மைக் கடமைகள் -
பொறுப்புகளை மனப்பூர்வமான பக்தியுடன் நிறைவேற்று வோராவார்
எனக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.” (ப.82-83)

“வெல்லுக மகாஜன மாதா
வெல்லுக மகாஜன தலைவர்”
நன்றி

W